

Woensdag 22 december 1915.

Achter vele groote uitstalramen prijken kerstboomen met festoenen van gekleurde parelen, met klatergoud en allerlei schittering. Dit maakt de vreugde der Duitschers uit, die er een blijk van aanhankelijkheid voor hun vaderland meenen in te ontdekken. Ook allerlei versierselen voor die te tooien denneboomen zijn er te koop.

“O, wat zullen wij "frohlocken"” zeggen ze en met vroomheid spreken ze ervan: “het Kerstfeest is een godsdienstig, een tot God verheffend, en ook een nationaal feest: de bevestiging van vaderlandsche solidariteit. In uitsluitend katholieke landen is iets dergelijks niet aan te wijzen.”

Een hooge beambte van het Stadhuis verzekert, dat er gesneuvelden van de slagvelden thans in groote massa des nachts met rivierschepen naar het Walenland worden vervoerd om aldaar verbrand te worden... vertroetelde kinderen, tot krachtige mannen opgegroeid, aangebeden echtgenooten, vlijtige vaders... nog immer met liefderijk verlangen thuis verwacht... en ginder in het in het zwarte, kolen-Walenland niets anders meer van hen dan een hoop met menschenasch!...

“Wie zal mij mijne zonden vergeven ?” zei een stervende, die geen geloovige was. Wie zal er de zondigen kastijden, die schuldig aan zooveel ellenden zijn ? ...

Als kerstgeschenken moet de stad aan de Duitschers leveren dingen van ongelooflijken aard: tal van vrouwenhemden in de zijde, combinations genaamd — broek en hemd in een stuk uitmakend. Honderd gouden-dames-armbanden met een uurwerk op, en, min zonderling, honderden en honderden dure champagneflesschen ter viering van het feest.

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)